

عنوان مقاله:

بررسی نهاد توبه از منظر قوانین جزایی ایران، شرع، اسناد و آرای محاکم کیفری بین المللی

محل انتشار:

پژوهشنامه مذاهب اسلامی، دوره 8، شماره 16 (سال: 1400)

تعداد صفحات اصل مقاله: 18

نویسندگان:

اعظم خوش صورت موفق - استادیار دانشکده زن و خانواده، دانشگاه ادیان و مذاهب، قم، ایران.

بهاره برومند امین - دانشجوی دکتری مطالعات زنان، دانشگاه ادیان و مذاهب، قم، ایران.

خلاصه مقاله:

در حقوق کیفری ایران، شرع و اسناد محاکم کیفری بین المللی، نهاد توبه به عنوان یکی از مطلوب ترین روش های بازگشت و ندامت مجرمان و بازپروری شخصیت آنان منجر به سقوط یا تخفیف میزان مجازات می شود. این نهاد تاثیرگذار که در سال ۱۳۹۲ به تبعیت از آرای مشهور فقهای امامیه در ماده ۱۱۴ تا ۱۱۹ به تصویب رسید، صرفا با اراده جدی و واقعی مجرم بر ترک گناه و بدون نیاز به هیچ گونه تشریفات خاص حقوقی اتفاق می افتد، اما قانون گذار برای اجرایی شدنش قواعدی مانند ادبار قلبی از جرم، عدم تراخی، ندامت واقعی و عزم و اراده جدی برای جبران را وضع کرده است. اما در اسناد و آرای محاکم کیفری بین المللی اشاره ای به نهاد توبه نشده، فقط ندامت و پشیمانی یکی از کیفیات مخففه محسوب شده است که قرابت شکلی فراوانی با نهاد توبه در قوانین ایران دارد. گستره عملکرد توبه بر اساس قانون جزا در غالب جرایم حدی است، اما در تعزیرات به نحو تخفیفات مجازاتی و به ندرت در سقوط مجازات قابل اعمال است. این موضوع در قوانین شکلی پیش بینی شده است. از این رو دادگاه ها در مواجهه با نهاد توبه وضعیت روشنی دارند.

کلمات کلیدی:

توبه، کیفر، کیفیات مخففه، سقوط مجازات، حقوق جزای ایران، اسناد بین المللی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1431304>

